

ת"פ 29842/12/18 - מדינת ישראל נגד אסמעיל אלזיאדרה

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 29842-12-18 מדינת ישראל נ' אלזיאדרה

לפני	כבוד השופט טל לחיאני שהם
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ מתמחה שגית אמסלם
	נגד
	אסמעיל אלזיאדרה
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד סמיר אבו עאבד

גזר דין

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירת איום, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 22/04/18 בשעה 10:50 או בסמוך לכך, נסע המתלון בכביש 334 מאחורי רכבו של הנאשם. בנסיבות אלה, הבהב המתלון לנאשם שיפנה את הדרך.

מיד ובסמוך, איים הנאשם על המתלון בכך שפתח את חלון רכבו ונופף עם אקדח אוויר.

הסדר הטיעון

2. ביום 10/11/19 הודה הנאשם, כאמור, במסגרת הסדר טיעון, והופנה בהסכמת הצדדים לקבלת תסקיר בטרם טיעון לעונש.

ב"כ הנאשם ביקש כי התסקיר יתייחס אף לאפשרות ביטול הרשעת הנאשם בדיון.

עוד במסגרת ההסדר הבהירו הצדדים כי לאחר קבלת התסקיר ישובו להידבר.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 21, רווק, נעדר עבר פלילי, סיים 12 שנות לימוד. כיום עסוק בהשלמת בגרויות בשל רצונו להירשם ללימודי רפואה. עד לאחרונה, עבד מספר שנים במקום עבודה קבוע.

הנאשם הודה בביצוע העבירה, הביע חרטה כנה על מעשיו והסביר כי חש מאוים במקרה זה. שירות המבחן התרשם מהשלכת אחריות כלפי המתלונן והתנהגות לא רציונלית בשל תחושת האיום שחש.

עוד התרשם שירות המבחן מנאשם בעל מערכת ערכים נורמטיבית ביסודה המתפקד לרוב באופן תקין. כמו כן, התרשם כי ההליך המשפטי והאיום על תפיסתו העצמית החיובית היו גורמים מטלטלים משמעותית, שיתכן ויש בהם, לצד יכולותיו ומערכת תמיכה משפחתית משמעותית - לתת מענה לרמת הסיכון להישנות עבירות.

בשל כך, ולאור היעדר עבר פלילי, הומלץ לנקוט באפיק חינוכי - שיקומי ולהסתפק בהטלת צו מבחן לצד צו של"צ והתחייבות כספית להימנע מביצוע עבירות דומות בעתיד.

באשר לשאלת ההרשעה - לאור התרשמות שירות המבחן כי מדובר בצעיר בעל כוחות ומוטיבציה לנהל אורח חיים נורמטיבי, לקיחת האחריות ורצונו להשתלב בעתיד במערכת הרפואה הציבורית, הומלץ להימנע מהרשעתו.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה טענה למתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל.

בטיעוניה הפנתה לערך החברתי שנפגע, לפגיעה המשמעותית בערך זה בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה - איום תוך כדי נסיעה עם אקדח, הנחזה לאקדח אמיתי, כלפי נוסע ברכב.

ב"כ המאשימה סברה כי על אף התסקיר החיובי, אין מקום להורות על ביטול ההרשעה, שכן הנאשם לא עומד בתנאי הלכת כתב באשר לפגיעה קונקרטית. בעניין זה אף הפנתה לפקודת הרופאים ממנה עולה כי במקצוע הרפואה אין בהרשעה כדי להוביל בוודאות לפסילת המועמד. עם זאת, בשל התסקיר החיובי עתרה ב"כ המאשימה להטיל ענישה בדמות 8 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות לצד ענישה נלווית.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה כתמיכה לעתירתה.

5. ב"כ הנאשם עתר לאמץ באופן מלא את המלצות התסקיר.

בראשית טיעוניה הפנה לפרוטוקול הצגת ההסדר בו נרשם כי "לאחר קבלת התסקיר ישובו הצדדים להידבר" וטען כי יש באמירה זו משום נטיעת ציפייה בלב הנאשם כי ככל שהתסקיר יהיה חיובי - המאשימה תאמץ המלצות התסקיר.

מעבר לאמור, הפנה ב"כ הנאשם לתסקיר שירות המבחן והמלצתו ממנו עולה כי מדובר בצעיר, נעדר עבר, בעל מערכת ערכים נורמטיבית אשר סיים 12 שנות לימוד, היה משולב לאורך זמן במעגל התעסוקה, והוא בעל שאיפות נורמטיביות הפועל להשלים בגרויות לצורך השתלבות בלימודי רפואה. עוד הפנה ללקיחת האחריות והחרטה שהביע הנאשם, ולהתרשמות שירות המבחן כי ההליך הפלילי מהווה הרתעה משמעותית.

משכך, כאמור, עתר להורות על ביטול ההרשעה והטלת צו מבחן וצו של"צ בהתאם להמלצת התסקיר.

6. במועד זה טען הנאשם כי מצטער ומבקש סליחה, וכי מעוניין להתחיל בחיים חדשים. לדבריו, בשל מצב החירום בגין נגיף הקורונה - נמצא כעת בין עבודות, וכי נרשם להשלמת מספר בגריות.

מתחם העונש ההולם

7. **תיקון 113 לחוק העונשין** קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון ייקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על שלום הציבור, ובשלב השלישי, במידה ונקבע כי אין מקום לחורג ממתחם העונש, ייגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

8. במקרה זה מדובר באירוע אחד אשר בעניינו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.

9. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם ל**עקרון ההלימה**. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. במקרה דנן, **הערך החברתי** אשר נפגע בביצוע העבירה הוא השמירה על שלווה הפרט והמשתמשים בדרך שלא תופנה כלפיהם התנהגות מאיימת.

11. **מידת הפגיעה בערך המוגן** היא ברף הבינוני, וזאת מאחר ומדובר באירוע יחיד, שבוצע ללא תכנון מקדים אך תוך כדי נהיגה בדרך ושימוש בחפץ שנחזה כנשק חם.

12. **בחינת מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים כמפורט להלן:

א. ברע"פ 4168/08 **רבן נגד מדינת ישראל (15/01/09)** דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על חומרת העונש, 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית, שהוטלו על המבקש בגין אירוע תקיפה ואיום באמצעות אקדח לא טעון על גורמי הוצאה לפועל שהגיעו לביתו. זאת על אף תסקיר חיובי שהמליץ על ביטול הרשעתו.

ב. ברע"פ 1700/11 **מורחיים נגד מדינת ישראל (13/03/11)** דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על חומרת העונש, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס, שהוטלו על המבקש בגין אירוע תקיפה בצוותא חדא ואיום באמצעות אקדח צעצוע שביצע יחד עם אביו כלפי המתלונן על רקע ויכוח על מיקום החניית רכב. זאת על אף תסקיר חיובי שהמליץ על ביטול ההרשעה.

ג. בע"פ (מרכז) 4643-11-17 מדינת ישראל נגד יפרח (07/01/18) קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה והרשיע את הנאשם בביצוע עבירות איום ותקיפה, בגין אירוע בו על רקע סכסוך בדרך, תקף הנאשם את המתלונן באמצעות מכה בידו ובראשו וכן הניח את ידו על אקדח שהחזיק ברישיון בהיותו מתנדב במשטרה באופן מאיים. זאת על אף תסקיר חיובי והמלצת שירות המבחן לבטל ההרשעה.

13. אציין כי לא מצאתי שיש מקום ללמוד מת"פ 16837-11-19 אליו הפנתה ב"כ המאשימה למקרה זה, וזאת לאור נסיבות ביצוע העבירה השונות באופן מהותי, לאור העובדה כי באותו התיק נלוותה לעבירת האיומים אף עבירת החזקת סמים, כמו גם לעובדה כי באותו מקרה לא שיתף הנאשם פעולה כלל עם שירות המבחן.

14. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק) יש לתת את הדעת לכך שלא קדם תכנון לאירוע, אך הנאשם היה משום מה מצויד באקדח אוויר ברכבו. עוד יש לתת את הדעת לרקע לביצוע העבירה ולעובדה שנעשה שימוש בנשק הנחזה להיות נשק חם במהלך האירוע.

15. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), מצאתי כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד ל-10 חודשי מאסר.

חריגה מהמתחם מטעמי שיקום - שאלת ההרשעה

16. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדיון.

הימנעות מהרשעה היא חריגה המוצדקת רק במקרים נדירים, בהם לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לשיקום הנאשם מההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחרף, לבין חומרת העבירה, אשר ניתן להימנע מהרשעת מבצעה מבלי שהדבר יפגע בשיקולי הענישה, באינטרס הציבורי ובערך המוגן. בית המשפט העליון קבע מספר שיקולים מנחים בעניין זה ובהם עברו הפלילי של הנאשם, חומרת העבירה, מידת הפגיעה בקורבנות העבירה, הערכת סיכון, דפוסיו של הנאשם, יחסו של הנאשם לעבירה, השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם ועוד.

ראו: ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פד"י נ"ב (3), 337 וע"פ 43351-08-14 אלמיו נגד מדינת ישראל פורסם בנבו (24/11/14).

במקרה המונח לפני שוכנעתי כי בעניינו של הנאשם לא ניתן להימנע מהרשעה, ואנמק.

העבירה ונסיבות ביצועה -

17. על אף שמדובר לכאורה בעבירת איום "בלבד" שהיא עבירת עוון, הרי שנסיבות ביצוע העבירה במקרה המונח לפניי חמורות הן.

מדובר באירוע איום שבוצע על רקע שימוש בדרך, תוך שימוש בנשק הנחזה להיות נשק חם.

כשאלה פני הדברים, סבורני כי סוג העבירה, בנסיבות ביצועה כמפורט, מאפשרים אי הרשעת מבצעה רק במקרים בהם יוכח נזק משמעותי וחריג.

18. ברע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (01/01/13) נקבע כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, עליו להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד. אציין כי **רע"פ פריגין** עסק אף הוא בעבירת איום, ובמסגרתו נדחתה בקשת רשות הערעור של נאשם אשר הורשע, בניגוד להמלצת שירות המבחן, וזאת לאחר שבית המשפט העליון קבע כי נסיבות ביצוע העבירה, לצד אי הוכחת נזק קונקרטי אינם מאפשרים אי הרשעת הנאשם.

19. כעולה מתסקיר שירות המבחן ומטענות ב"כ הנאשם, אין אינדיקציה לפגיעה מוחשית וקונקרטית בעתידו התעסוקתי של הנאשם. הגם שמדובר במי שלפני שנים ספורות סיים את לימודיו ושולב במעגל התעסוקה, אין כל אינדיקציה כי במהלך השנים נרשם ללימודי רפואה.

כל שיש לפני בית המשפט הוא טענה, שלא בוססה על מסמך כתוב, לפיה הנאשם כיום משלים בגרויות על מנת לנסות בעתיד להתקבל ללימודי רפואה. הא ותו לא.

20. מעבר לאמור יש לציין כי **סעיף 4 (א) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], תשל"ז-1976** (להלן: "**פקודת הרופאים**") קובע, בין היתר, כי: "**מי שנתקיימו בו כל אלה זכאי לקבל רישיון לעסוק ברפואה:**

(1) הוא אדם הגון...."

קרי, לא קיימת דרישה מוחלטת כי הנאשם יהיה נעדר עבר פלילי.

כמו כן, **סעיף 41 לפקודת הרופאים** קובע כי לשר הבריאות סמכות להורות על ביטול או התליית רישיון במקרה בו רופא מורשע בעבירה פלילית, אולם ביצוע עבירה פלילית אינו מוביל באופן אוטומטי להתליית רישיונו של הרופא או ביטולו.

משמע, לא הוכחה כל פגיעה קונקרטית ממשית בתעסוקתו העתידית של הנאשם ואך הועלתה טענה לאפשרות תיאורטית לפיה עלול להינזק מהרשעתו בעתיד.

21. למעלה מן הצורך אציין את הידוע לכל ולפיו "**שיקולי שירות המבחן אינם בהכרח דומים לשיקולי בית המשפט, ו"זאת מאחר שהפריזמה בה מתבונן שירות המבחן מתייחסת לנאשם בלבד. קצין המבחן אינו בוחן כלל את היבט ההרתעה, והוא אף אינו מופקד על הראייה הכוללת של שיקולי ההרשעה או אי ההרשעה."**

ראו: ע"פ 71512/04 להט נגד מדינת ישראל (22/06/06).

לאור המפורט, בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, חומרת העבירה, לצד היעדר פגיעה קונקרטית משמעותית בעתידו של הנאשם - שוכנעתי כי במקרה זה לא קיימים שיקולים המצדיקים אי הרשעת הנאשם.

חריגה מן המתחם - שיקולי שיקום

22. הגם שקבעתי כי הנאשם איננו עומד בתנאים לביטול הרשעה, אני סבורה כי במקרה דנן קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לקולה, ואנמק.

כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן ומטיעוני ב"כ הנאשם והנאשם עצמו, במקרה המונח לפניי מדובר בנאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר יכולותיו האישיות והתפקודיות טובות ושאיפותיו נורמטיביות. הנאשם הביע חרטה וצער על מעשיו, לקח אחריות, עלה רושם כי נרתע מההליך הפלילי וכי ביצוע עבירה זו מהווה חריגה מהתנהלותו הרגילה.

בשוקלי את גילו, העדר עבר, התרשמות שירות המבחן והמלצתו, שוכנעתי כי ניתן להסתפק בענישה צופה פני עתיד לצד ענישה מוחשית - כלכלית.

23. בטרם סיום, אתייחס לטענת ב"כ הנאשם לפיה יש בעמדת המאשימה בעת הצגת ההסדר כדי לכבול את המאשימה להמלצות התסקיר.

כאמור, במעמד דיון הצגת ההסדר טענו הצדדים כי לאחר קבלת התסקיר ישובו הצדדים להידבר. איני יכולה לקבל את עמדת ב"כ הנאשם כי בהבעת עמדה זו יש כדי לכבול את המאשימה ולחייבה לקבל המלצות התסקיר. כל שיש באמירה זו היא עמדה ולפיה הצדדים יוכלו להמשיך ולהידבר בשאלת העונש לאור התסקיר. כפי שניתן לראות בטיעון לעונש, ב"כ המאשימה לא התעלמה מהאמור בתסקיר, ובגינו אף עתרה להטיל על הנאשם ענישה ברף הנמוך של המתחם לו היא טענה.

24. סוף דבר, אני נוזרת דינו של הנאשם לעונשים כדלקמן:

1. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 2 שנים שלא יעבור שוב עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. התחייבות כספית על סך 1500 ש"ח להימנע במשך 2 שנים מביצוע עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. פיצוי למתלונן בסך 2000 ש"ח.

הפיצוי ישולם ב- 4 תשלומים שווים ורצופים.

תשלום ראשון תוך חודש ימים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, יז' תמוז תש"פ, 9 יולי 2020, במעמד הצדדים.